

Vím, že nic nevím... Tedy jsem

MONIKA POKORNÁ

Tak moc se mi tehdy výrok pánů Sokrata (potažmo Platóna) a Descarta líbily, až jsem je spojila v jeden úžasný, nejpřesnější vystihující období, ve kterém vznikl. Citát, vyčáraný na penálu, jednoho dne zastavil pantofle profesora Hadrbolece u mé lavice, ten, nadechnuvše se, snad chtěl něco říci, pak si to rozmyslel, a dál raději setrval ve výkladu Flemingova pravidla levé ruky. Při pohledu na můj penál, nebo i na mě (to bylo tehdy úplně jedno), vzpomněl možná úplně jiného rčení, a sice - Ad impossibilia nemo tenetur, tedy že Nikdo nemůže být nucen k nemožnostem...

Vím, že nic nevím. Výrok na jednom z mnoha lístečků za výlohou obchodu na náměstí mě vrátil o pětadvacet

let zpátky. Rakovnické školy totiž jako každoročně vystavily svá tabla! A hlouček za mnou roste. A támhle taky. A támhle u té výlohy další. Diví se, smějí, ukazují prstem. A vzpomínají.

Kde že jsou však dávné doby, kdy cudné slečny a galantní mládenci nesli svá tableaux... Kdeže jsou doby reálky, veřejné školy obchodní a školy rolnicko chmelařské. Kde jsou doby SVVŠ, SEŠ a SZTŠ.

Tabla zůstávají, mění se pouze mírně, snad odvážností studentů. A k tablům neodmyslitelně patří nezapomenutelné hlášky kantorů a pomotané věty všech těch nyní rozverných budoucích lékařů, techniků, právníků, učitelů, mistrů, živnostníků či manažerů. A tak se od výloh po dlouhá lé-

ta ozývalo to samé. „...No, jasně, týjo, Bajtípán, ten se nezmění... Lukáš, hele, četlas to, to mi něco připomíná... Čech...dobrý, co... Němeček... taky borec... Čadek, pořád stejnej džentlas... Laun, ten je skvělej... Bridža, hm, to fíkala nám taky... Kremer, klasika co...“

A rok co rok poházené papírky způsobovaly jakýsi soubor titánů, a výbuchy smíchu u výloh bývaly měřiči vtipnosti těch nejvýraznějších rakovnických pedagogů.

Je docela pravděpodobné, že díla Tolstého už nevyjmenujeme, chemickou rovnici nevypočítáme a z těsnopisu v hlavě zůstalo jen to nejzákladnější. Nevybavíme si věty Gödelovy, Mollweidovy ani Moivreovy. Však věty Čadkovy, Chudobovy, Brůzkovy, Burešovy, a řad - Čer-

novské, Jirátkové, Truxové, Liškové a dalších nezapomenem nikdy.

Učit - totiž znamená především vychovávat. Osudy dospívajících dětí mají v rukou různé povahy, různého smýšlení a různých morálních vlastností. Snad ještě i dnes převažují ti kantoři, které po zbytek života vždy pozdravíme s úctou.

Vzpomínám dál a nastříhané proužky papírků s výroky pod tably na náměstí mě rozesmívají víc a víc. Hadrbolec dvojtečka... Hadrbolec dvojtečka...

„Mami, prosím tě, sázeli ti jednu kuli za druhou, a stejně na něj vzpomínáš snad nejvíc...“

No jo. Protože pořád asi Vím, že nic nevím, a taky Myslím, tedy jsem. A díky, pane profesore.

Rakovnický deník 9.6.2010